

élet és iskola, élet-iskola, életiskola, iskola és élet, iskola-élet, iskolaélet

„[...] Azóta, hogy a valóság 'már csak-végre' mint világfölötti gondolat és képzet létezik (minden egyéb aspektusában pedig csak *van*), mi egyebet is tehetnének a lények, e világteremtmények, mint hogy huhognak. Ez van! [...] Az *úgynevezett* világvég oly prózai, oly hétköznapi, oly meghitt immár – életforma, gondolkodás-mód, gazdálkodás, művészet, hatalom –, akár egy baleset: [...] folyik némi vér, s megy tovább minden, mint a karikacsapás. Csak ezúttal a világ – 'a' világ – nyílfan ki. Éppen ez az: vége van és mégis megy tovább; nélkülünk és mégis velünk. A vészmadár nem azt jósolja meg, ami lesz [...], hanem azt *vészeli* – gondolja, éli, mondja, tárja fel –, ami van [...]. Huhogni [...] annyi, mint benne élni a megmutatkozásban és egyben *megmutatkozás* lenni. A huhogás az emberben megmutató nem-emberi: az utolsó hang, mely ugyan még emberi beszédet formáz, de már félrehallhatatlanul *állati hanghordozással*, mégpedig anélkül, hogy ez félelmetes lenne. Sőt, ez az állati talán még a legemberibb az emberben, ahogyan manapság létezik.”

Szilágyi Ákos: *A tények és a lények*, Liget, Budapest, 1995, 8–11. o.

„Mindent megteszünk annak érdekében, hogy sikerüljön. Sikerülni fog.

Ha teljes nyugalomban sütünk fahéjas csigát, úgy, ahogy régen is, akkor Greta meg fogja enni, ahogy régen is, és akkor minden megoldódik. Végre megoldódik. Játszi könnyedséggel fog ez menni. Hiszen mindannyian annyira szeretünk fahéjas csigát sütni.

Tehát sütünk és táncolunk a konyhában, hogy az emberiség történetének lehető legpozitívabb és legboldogabb fahéjascsiga-ünnepét hozzuk létre.

De ahogy elkészülnek a fahéjas csigák, az ünnepség hirtelen félbeszakad. Greta kezébe vesz egy sütit, megszagolja. Ott ül, kezében a sütivel, kinyitja a száját, de nem megy. Látjuk rajta, hogy nem fog menni.

– Légy szíves, edd meg! – mondjuk Svantéval kórusban.

Először teljesen higgadtan.

Majd kissé határozottabban.

Aztán beleadjuk a bennünk felhalmozódott teljes elkeseredettségenket, tehetlenségünket.

Végül már kiabálunk. Kiadjuk magunkból a félelmünket és a reménytelenségünket.

– Egyél már végre!!! Hát nem érted meg, hogy enned kell?! Enned kell, különben meghalsz!

És ekkor kitör Gretán az első pánikroham. Olyan hangot ad, amit még nem hallottunk tőle, sohasem. Egy őskiáltás tör fel belőle, amely több mint negyven percig tart. Pólyás korától eltekintve most halljuk először kiabálni.

Ott ülök vele, az ölemben tartom. Mózes kutyánk mellettünk fekszik, nedves orrát Greta fejéhez dugja.

A fahéjas csigák a földön hevernek.”

Greta és Svante Thunberg – Beata és Malena Ernman:
Ég a házunk, Corvina, Budapest, 2019, 25–26. o.

MAGYAR
PEDAGÓGIAI
TÁRSASÁG